

Arrest

nr. 199 835 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 augustus 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 september 2016 dienen de verzoekende partijen andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 3 oktober 2016 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 182 954 wordt voormelde beslissing op 27 februari 2017 door de Raad vernietigd.

1.3. Op 3 maart 2017 wordt een nieuwe beslissing genomen en wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 1.9.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

Beweerde nationaliteit: Somalië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De heer A. M. F. (...) roept medische elementen in en de medische attesten zijn op zijn naam opgesteld. Het is dus in de eerste plaats aan hem om een bewijs van nationaliteit en identiteit voor te leggen.

Betrokkene legt in de aanvraag 9ter een Somalisch paspoort voor met nummer A013669136.

Uit informatie van de Federale Politie dd 28.09.2015, die zich in het administratief dossier bevindt ,blijkt dat het paspoort met nummer A013669136 uitgereikt op naam van A. M. F. (...) een vervalsing is. Betrokkene heeft gepoogd de Belgische overheid te misleiden.

Betrokkene legt een nationaliteitsverklaring dd. 23.09.2014 van de Somalische ambassade te Brussel voor. Uit de COI-Focus dd. 01.04.2014 blijkt het volgende: In 2012 deed Cedoca onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij “roots” met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen.

Betrokkene legt alsook een geboorteakte voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde Somalische afkomst. In de beslissingen van het CGVS en RVV is het volgende opgenomen:

“Er dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (verder CGVS) er niet in geslaagd bent uw beweerde Somalische nationaliteit aannemelijk te maken.

Zo blijkt tijdens u gehoor voor het CGVS dat uw geografische, etnografische en socio-politieke kennis over Somalië ernstige lacunes vertoont. Wat betreft de door u voorgelegde kopie van een paspoort op naam van A. M., F. (...) (nr. 01369136) kan enerzijds gezegd worden dat, om enige bewijswaarde te hebben, documenten dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.”

(Beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingstatus dd. 27.08.2009 – A. M., F. (...))

“Er dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (verder CGVS) er niet in geslaagd bent uw beweerde Somalische nationaliteit aannemelijk te maken.

Zo blijkt tijdens u gehoor voor het CGVS dat uw geografische, etnografische en socio-politieke kennis over Somalië ernstige lacunes vertoont. (...) en uit uw antwoorden kan worden afgeleid dat u door uw

beperkte kennis van Somalië, ondanks het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd, pogingen doet om uw werkelijke herkomst te maskeren. Uit voorgaande opmerkingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten.” (Beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dd. 27.08.2009 – A. M., F. (...) en A. M., S. (...))

In de bevestigende beslissing tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18.01.2010 is het volgende opgenomen: “De Raad stelt vast dat zowel verzoeker als verzoekster tijdens hun verhoren in gebreke bleven essentiële kenmerken van de Somalische samenleving te duiden. (...) Verzoekers kennis van de Somalische taal is op zich onvoldoende om zijn nationaliteit aan te tonen. (...) De door de Commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. (...) De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Noch verzoeker, noch verzoekster toont een band aan met Somalië”

Betrokkene legt in zijn aanvraag alsook een attest voor van de ambassade dd 13/1/2016. Dit document onthefft betrokkene niet van de verplichting een bewijs van nationaliteit en identiteit voor te leggen.

Betrokkene legt tevens een DNA-analyse voor waarvan ‘met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden besloten dat A. S. M.(...) de biologische moeder is van A.M. F. (...)’

Hierbij dient te worden opgemerkt dat een DNA-analyse geen bewijs is van identiteit. Ze bewijst enkel de biologische band met zijn moeder. Voorts is het ook niet omdat zijn moeder de Somalische nationaliteit heeft dat betrokkene dat automatisch overneemt.

Voorts kan dit bewijselement zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoonde dat dit document uitgereikt werd door de bevoegde overheid. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 2 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit.

Gezien deze elementen is het onmogelijk om een medische appreciatie te maken wat betreft de beschikbare behandeling in het land van herkomst of verblijf.

Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3^e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaaft zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11). (...).”

1.4. Op 6 maart 2017 wordt de verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

(...)

geboorteplaats: Mogadishu

beweerde nationaliteit: Somalië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd

4/3/2016, betekend op 17/3/2016”

“De mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

geboorteplaats: Mogadishu

beweerde nationaliteit: Somalië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 4/3/2016, betekend op 17/3/2016”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Geput uit de schending van artikel 9 ter. Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoeker en zijn echtgenote niet aannemelijk maken dat zij werkelijk de Somalische nationaliteit zouden hebben;

aangezien de motivering van de bestreden beslissing daarmee EXACT DEZELFDE is - met uitzondering van de paragraaf i.v.m. de voorgebrachte DNA-test – als (1) de motivering van de eerdere ongegrondheidsbeslissing van 15.05.14, dewelke echter bij arrest nr. 133 231 van 17.11.14 van de RW werd Vernietigd o.b.v. de volgende overweging 2.4 op blz. 5 en 6 van het arrest :

“... Maar tevens komt de gemachtigde in de gegrondheidsfase, met name in de bestreden beslissing van 15 mei 2014, terug op de ontvankelijkheid van verzoekers hun aanvraag. De gemachtigde komt met name terug op ontvankelijkheidsprocedure door te stellen dat er een probleem bestaat in verband met de nationaliteit van verzoekers.....

De Raad stelt vast dat de ontvankelijkheidsbeslissing van 29 mei 2013 zich in het rechtsverkeer bevindt en dat deze definitief is.

Het is kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de aanvraag, nadat hij eerst de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard, ongegrond te verklaren, zonder rekening te houden met het advies van de ambtenaar-geneesheer dat één van de risico's bedoeld in artikel 9ter aanwezig is ...”

(2) de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing van 03.10.16, dewelke echter bij arrest nr. 197 788 van 27.02.17 van de RW werd Vernietigd o.b.v. de volgende overweging 3.3.2. op blz. 10 van het arrest :

“ Aangezien geenszins blijkt dat verweerder kennis heeft genomen van de DNA analyse die verzoekers bij hun aanvraag voegden dient in casu te worden geconcludeerd dat hij deze aanvraag niet aan een deugde/iijk onderzoek heeft onderworpen en niet alle dienstige stukken bij zijn besluitvorming heeft betrokken, zodat ook dient te worden geconcludeerd dat verzoekers terecht aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.”

aangezien de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing, dewelke in de plaats kwam van de door de RW bij arrest nr. 197 788 van 27.02.17 vernietigde onontvankelijkheidsbeslissing van 03.10.16, thans m.b.t. de door verzoeker voorgebrachte DNA-analyse stelt :

“Betrokkene legt tevens een DNA-analyse voor waarvan 'met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden besloten dat (...) de biologische moeder is van (...).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat een DNA-analyse geen bewijs van identiteit is.

Voorts is het ook niet omdat zijn moeder de Somalische nationaliteit heeft dat betrokkene dat automatisch overneemt... ”

aangezien het resultaat van de DNA-analyse nochtans wat de identiteit van zijn moeder betreft, overeenstemt met de gegevens uit zijn geboorte-akte;
aangezien voorts de bestreden beslissing zonder enige verificatie van de Somalische wet terzake én aldus bewijsloos poneert dat een kind geboren uit een Somalische moeder niet automatisch de Somalische nationaliteit zou kunnen hebben;
aangezien gelet op het geheel van bewijsstukken, dewelke door verzoeker en zijn echtgenote, werden aangebracht thans niet anders kan vastgesteld worden dat hun bewijsmogelijkheden zijn UITGEPUT daar immers de door hen voorgebrachte stukken ofwel als vals worden aanzien dan wel de Somalische autoriteiten, dewelke nieuwe bewijsstukken aan verzoeker en zijn echtgenote afleverden, als niet betrouwbaar worden bestempeld én het DNA-bewijs als niet bewijskrachtig wordt afgewimpeld;
aangezien DVZ in dit geval dan zelf maar een onderzoek dient in te stellen naar de identiteit en nationaliteit van verzoeker en zijn echtgenote én dit in functie van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelke zij aan verzoeker én zijn echtgenote hebben betekend;
aangezien DVZ dit échter nalaat om te doen zodat de situatie van verzoeker en zijn echtgenote volledig in een impasse zit én dit ondanks het feit dat het niet betwist wordt door de geneesheer-adviseur van DVZ dat verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte, waarvoor geen beschikbare of voor hem toegankelijke behandeling in Somalië mogelijk is en als gevolg daarvan dit een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit;
aangezien voorts - voor zoveel als nodig - kan opgemerkt worden dat nochtans verzoeker bij de aanvraag art. 9ter. Vw. van 12.04.13 (alook bij de aanvraag van 04.11.10) kopie van zijn Somalische paspoort bijvoegde alsook kopie van zijn Somalische geboorte-akte en eveneens kopie van de Somalische geboorte-akte van zijn echtgenote;
aangezien n.a.v. de behandeling van de eerste aanvraag art. 9ter. Vw van 04.11.10 noch in de ontvankelijkheidsbeslissing noch in de ongegrondheidsbeslissing enige twijfel werd geuit door DVZ omtrent de identiteit en nationaliteit van verzoekers;
aangezien een kopie van een nationaal identiteitsdocument bij de aanvraag volstaat (zie o.m. RvS 2 oktober 2013, 224.932);
aangezien ook in de ontvankelijkheidsbeslissing art. 9ter. Vw. van 29.05.13 ook géén twijfels werd geuit omtrent de identiteit en nationaliteit van verzoekers en aldan de gegevens (standpunt CGVS) waarop de bestreden beslissing zich thans baseert reeds beschikbaar waren;
aangezien tenslotte verzoeker in het kader van hun RW-procedure van 2014 nog een nationaliteitsverklaring van 23.09.14 van de Somalische ambassade te BRUSSEL voorbracht en dit thans opnieuw doet onder stuk 4 waardoor er geen enkele twijfel meer kan bestaan over zijn identiteit en nationaliteit;
dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 03.03.17 dan ook niet ten genoege van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;
dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker én zijn echtgenote betekend op 24.07.17 daar deze gebaseerd zijn/voortvloeien op/uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 03.03.17;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat eerste verzoekende partij haar identiteit niet heeft aangetoond.

Ook wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing blijkt dat deze een motivering in rechte bevat, met name de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, §3, 4°

van de vreemdelingenwet alsook een motivering in feite, met name dat verzoekende partijen niet in bezit zijn van een geldig paspoort en dat er hen een termijn van nul dagen wordt gegeven om gevolg te geven aan het bevel omdat zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, zijnde het bevel van 4 maart 2016, betekend op 17 maart 2016.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*

(...).

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

(...)”

2.7. Zoals blijkt uit voormelde wetsbepaling komt het de vreemdeling die een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient toe zijn identiteit aan te tonen. Dit gevraagde bewijs slaat zowel op de identiteit als op de nationaliteit. Bij de beoordeling of er in het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf al dan niet een adequate behandeling voor zijn ziekte voorhanden is, is het immers van wezenlijk belang dat identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de

waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (cfr. GwH van 26 november 2009, nr. 2009/193, overwegingen B.5.2. en B.5.3.).

De arts-adviseur kan immers niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. ook RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.8. Verzoekende partijen verwijzen in de eerste plaats naar het arrest van de Raad van 17 november 2014, nr. 133 231 waarbij een eerdere ongegrondheidsbeslissing inzake een eerdere medische regularisatieaanvraag vernietigd werd in essentie omdat de aanvraag al ontvankelijk was verklaard bij beslissing van 29 mei 2013 en waarbij geen probleem was vastgesteld omtrent de nationaliteit. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen met deze verwijzing voorbijgaan aan de latere beslissing van de verwerende partij van 30 september 2015 waarbij de onontvankelijkheidsbeslissing van 29 mei 2013 werd ingetrokken omdat uit informatie van de federale politie is gebleken dat er gebruik werd gemaakt van een vals paspoort. Verzoekende partijen hebben deze beslissing niet aangevochten. Naar aanleiding van deze beslissing heeft de verwerende partij op 30 september 2015 eveneens de eerdere medische regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep hiertegen werd bij arrest nr. 163 183 van 29 februari 2016 door de Raad verworpen. Verzoekende partijen kunnen thans dan ook niet dienstig meer verwijzen naar een eerdere ontvankelijkheidsbeslissing van 29 mei 2013 in een eerdere aanvraag om te stellen dat de nationaliteit toen niet in vraag werd gesteld, gelet op de latere intrekking hiervan. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de verwerende partij, wanneer zij geconfronteerd wordt met meer recente informatie zoals de informatie van de Federale Politie van 28 september 2015 dan degene waarover zij beschikte bij de behandeling van vorige aanvragen, deze informatie niet zou mogen hanteren om vast te stellen dat de verzoekende partijen hun identiteit niet hebben aangetoond en de huidige aanvraag op grond daarvan onontvankelijk te verklaren, temeer in het licht van de eerdere informatie waarover de verwerende partij wel al beschikte. De verwijzing naar de nationaliteitsverklaring van 23 september 2014 die reeds eerder werd voorgelegd met de stelling dat er daardoor geen twijfel kan bestaan over de identiteit en nationaliteit kan in het licht van voorgaande evenmin overtuigen. Verzoekende partijen laten ook na in concreto de vaststellingen dat: *“Uit de COI-Focus dd. 01.04.2014 blijkt het volgende: In 2012 deed Cedoca onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij “roots” met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen.”* te betwisten of te weerleggen.

2.9. Verder blijkt dat de verwerende partij in de thans eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de overwegingen van het arrest nr. 197 788 van 27 februari 2017 en duidelijk motiveert waarom de voorgelegde DNA-analyse geen bewijs van identiteit is. Met hun betoog dat het resultaat van de DNA-analyse wat de identiteit van de moeder betreft overeenstemt met de gegevens uit de geboorteakte gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat de verwerende partij de biologische band niet betwist maar wel vaststelt dat het niet is omdat de moeder de Somalische nationaliteit heeft dat eerste verzoekende partij deze nationaliteit automatisch overneemt.

Het betoog van verzoekende partijen lijkt er voorts op neer te komen dat zij menen dat de verwerende partij de Somalische wetgeving had moeten onderzoeken en niet bewijsloos kan poneren dat een kind geboren uit een Somalische moeder niet automatisch de Somalische nationaliteit zou kunnen hebben, maar de Raad benadrukt nogmaals dat conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet het aan de vreemdeling die dergelijke aanvraag indient toekomt het bewijs te leveren van zijn identiteit en nationaliteit. De Raad ziet niet in waarom de verzoekende partijen niet zelf de Somalische wetgeving zouden kunnen nakijken om aan te tonen dat de Somalische nationaliteit automatisch via de moeder wordt doorgegeven. Daar dergelijk bewijs ontbreekt, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat *“het ook niet (is) omdat zijn moeder de Somalische nationaliteit heeft dat betrokkene dat automatisch overneemt”*.

Met hun betoog dat hun bewijsmogelijkheden zouden zijn uitgeput, slagen de verzoekende partijen er evenmin in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de verwerende partij aangaande de door hen voorgelegde stukken.

2.10. Waar verzoekende partijen voorts nog betogen dat er geen behandeling mogelijk is in Somalië en er dus een reëel risico is voor de fysieke integriteit, wijst de Raad erop dat de identiteit en nationaliteit niet werd aangetoond zodat ook niet blijkt dat Somalië het land is ten aanzien waarvan een onderzoek zich opdrong. Evenmin verplichten de bestreden beslissingen verzoekende partijen naar Somalië te gaan, zodat hun betoog niet kan overtuigen.

2.11. Ook waar de verzoekende partijen betogen dat bij vorige aanvragen kopie van het Somalisch paspoort alsook kopie van de geboorteakten werd gevoegd, wijst de Raad er nogmaals op dat wat betreft dit paspoort sinds 28 september 2015 gebleken is volgens informatie van de Federale Politie dat dit stuk vals is en eerste verzoekende partij aldus gepoogd heeft de Belgische overheid te misleiden. Verzoekende partijen betwisten dit gegeven an sich ook niet. Door louter te verwijzen naar de bij de aanvraag gevoegde stukken zonder in concreto de vaststellingen dienaangaande van de verwerende partij te betwisten, slagen verzoekende partijen er niet in deze vaststellingen te ontkrachten of kennelijk onredelijk te doen bevinden. De verwijzing naar de geboorteakte van tweede verzoekende partij is in deze voorts niet dienstig nu het eerste verzoekende partij is die medische elementen heeft ingeroepen en zij aldus haar nationaliteit en identiteit dient te bewijzen.

2.12. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER